

Pysäyttävä Pokestop

Alaikäisissä lapsissa on yksi huono puoli. Heillä ei ole omaa applikaatiotiliä, joten kaikki ladatut pelit ilmestyvät minunkin puhelimeeni. Myös Pokémon Go, jonka idea valkeni minulle kuin yötön yö, kun jouduin selvittämään, miksi pienet poikani halusivat päästä keskiyön kynnyksellä käyskentelemään läheiselle hautausmaalle. Siellä olisi kuulemma ihan sairaasti PokéStoppeja. Olen aikanaan itse seissyt kypälä pystyssä kapakan ovella pokestoppina, mutta nyt tarjolla oli jotain muuta kuin horjuvia selityksiä juhlien jatkamiseksi.

Jo matkalla kirkkomaalle sain pariin otteeseen käskyn kirskauttaa jarrut pohjaan, koska olin juuri missaamassa upean PokéStopin. Yksi löytyi helluntaiseurakunnan pihasta, mutta se oli vasta hiljaa kumajavaa iltakellojen soittoa verrattuna siihen, mikä meitä odotti hautausmaan portilla. Edes pyhäinpäivänä ei hautausmaalla ole sellaista menoa ja melskettä kuin oli tuona pyhättömänä kesäiltana, kun villiintynyt ihmislauma tanssi kännykkä kourassa yli hautojen. Näky oli kuin suoraan **Michael Jacksonin Thriller**-videon kuvauksista. Älypuhelin loisteessa sinkoilevia ihmisiä katsellessani pohdin, pitäisikö minun nauraa vai itkeä silmät päästäni. Pystyinhän nauramaan silloinkin, kun näin jonkun isukin kumartuvan huulet töröllään antamaan suukkoa ostosrattaissa istuvalle kullamurulleen, joka puukottikin pienellä mutta terävällä etusormellaan faijaansa suoraan silmään. Täydellisesti yllätetty isukki horjahti silmittömästi kivusta taaksepäin ja keinahti selkä edellä crocsit kohti korkeuksia ojennettuina takanaan olleeseen pakastealtaaseen. Jos minulla on kyky nauraa tällaiselle episodille, minulla pitäisi olla edellytyksiä hihitellä myös hautarauhan rikkojille ja höröittää, jos joku onneton putoaa vasta kaivettuun hautaan kuin pokemonpallomereen.

Itse uskon että ihmisestä kipataan hautaan vain se kulkuneuvo, jota sielu on käyttänyt tehdäkseen elämän pituisen matkan. Minulle hautausmaa ei siis ole sillä tavalla pyhä paikka kuin sellaiselle, joka ajattelee että sinne on myös sielu haudattuna, mutta ei se minullekaan mikään pururata tai leikkipaikka ole vaan paikka, jossa käyn välillä muistuttamassa itseäni, miksi jotkin asiat elämässä kannattaa ottaa kuolemanvakavasti. Muistan vieläkin, kun suhteemme alkumetreillä vein tulevan vaimoni kävelylle Hietaniemen hautausmaalle ja esittelin hänelle muun muassa taiteilijainmäen, jonne on haudattu melkoinen viipale kuolematonta suomalaista kulttuuria ja taidetta. Vielä tuolloin hän ihmetteli, miksi halusin mennä vapaaehtoisesti hautausmaalle. Nyt osat ovat vaihtuneet. Minä puolestani saan ihmetellä, miksi hänen synnyttämänsä pojat haluavat päästä kalmistoon keskellä yötä.

Juha Vuorinen
Iltasanomat 28.7.2016